

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

Quid nobis sit Iesu nomen, & vnde efficiamur filij Dei, Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

Act. 4.

Philip. 2.

Luc. 1.

Nomina
quomodo
olim impo-
nebantur.
Gene. 18.
Gene. 15.
Exod. 2.
Galat. 4.

Matth. 1.

Ioel. 2.

nomen eius Iesum. Ipse enim saluum faciet populum suum à peccatis eorum. Nomen etiam hoc ab Apostolis est prædicatum. Non est enim, inquit Petrus, aliud ueni sub celo datum hominibus, in quo oporteat nos saluos fieri. Est & hoc nomen ab omni creatura honoratum. In nomine enim Iesu omne genua flectetur caelestium, terrestrium, & infernorum.

Quod uocatum est ab angelo, priusquam in utero conciperetur.

Antequam angelo consensisset beatissima Maria ad concipiendum Filium Dei, reuelatum est ab angelo nomen hoc sanctum. Vbi sciendum, quando nomina ab hominibus imponebantur, plerumque ab euentu infantis nomina sortitos fuisse ut Phares, qui ita uocatus est propter euentum diuisionis macerie. Et Esau, quia rufus, & Gerson filius Moysi, quia pater eius aduena in terra erat aliena. Et Manasses filius Ioseph, & alij multi, quorum nominum rationem scriptura suis in locis explicat. At uero, quando Deus nomen imponit, ex ipso nomine significat donum aliquod gratiæ ei, cui nomen imponitur, collatum. Sic Christo collatum est, ut saluaret omnes: idcirco uocatum est nomen eius Iesus, ut Euangelista ait: *Ipse enim saluum faciet populum suum à peccatis eorum.* Quapropter charissimi, quia scriptum est, *Et erit, ut omnis qui inuocauerit nomen Domini saluus erit.* inuocemus in hoc nomine, & petamus ea, quæ nobis salutaria sunt. Neque enim fieri potest, ut aliquid in huius nomine petentibus negetur ab eo, qui est benedictus Deus in secula Amen.

SERMO IN EODEM FESTO.

Quid nobis sit Iesu nomen, & unde efficiamur filij Dei.

Effusio sanguinis Christi prima.

Nomen Iesu quanta sit dulcedinis.

Psalm. 95.
Psalm. 148.
Psalm. 97.

Glez. 18.

Vocatum est nomen eius Iesu. Luc. II. Duplex hodie nobis seruanda est Iesu memoria. Si quidem hodie primo sanguinem pro nobis suum adhuc infans tenellus fudit, circumcisus, matrique teneræ haud dubium compassionis uulnus acerbum infixit, ipse uehementer dolens. Neque enim in eo locum habuit, quod de cæteris solet dici infantibus, quod minorem sentiant dolorem in principio suæ infantia, propterea quod minorem tunc habeant imaginationem. Certè hoc de Christo non potuit dici infante. Omnia enim in eo erant perfecta in primo puncto temporis, quo fuit in utero uirginis incarnatus. Hoc igitur primum est, quod Deo pro sanguinis eius effusione agere debemus gratias.

Secundum, quod saluificum sibi nomen imponi uoluit. Nomen, quod tantæ foret dulcedinis, tantæ amoris, tantæ reuerentiæ denique, ut nemini illud non gratum, nemini non consolatorium ac suauis sit. Quis enim uquam dulce hoc nomen horruit? *Cantate igitur & benedicite nomini eius, quia exaltatum est nomen eius solius.* Exultate Domino quia uenit, quoniam uenit non iudicare, sed saluare terram. Bene autem simul refertur, infantem Christum circumcisum, & Iesum uocatum. Quod enim circumciditur, infirmitatem carnis demonstrat: quod Iesus uocatur, potestatem diuinitatis. Est enim nobis

nobis salus tantum in Deo nostro. Nam vt S. dicit Bernardus, magnum hic & mirabile est sacramentum. Circunciditur puer, & vocatur Iesus. Quid sibi vult ista connexio? Circuncisio nempe saluandi magis, quam Saluatoris esse videtur: & saluatorem circuncidere magis decet, quam circuncidi. Sed agnosce mediatorem Dei & hominum, qui ab ipso lux natiuitatis exordio, diuinis humana sociat, ima summis. Nascitur ex muliere, sed cui fecunditatis fructus sic accedit, vt non decidat flos virginitatis. Pannis involuitur, sed ipsi panni angelicis laudibus honorantur. Absconditur in praesepio, sed proditur stella radiante de caelo. Sic & circuncisio veritatem probat susceptae humanitatis, & nomen, quod est super omne nomen, gloriam indicat maiestatis. Circunciditur tanquam verus Abraham filius: Iesus vocatur, tanquam Filius Dei. Hoc autem nomen verbum Deus ex tunc habuit, ex quo caro vel homo factus est. Sed causa, cur factio homini tale nomen positum est, non ex natura humana, sed ex diuina virtute pendet. Vnde enim nos saluat, aut saluator noster est, nisi ex eo quod non homo tantum sed & etiam Deus est? De hoc nomine in Canticis scriptum est: *Oleum effusum nomen tuum*: aut, vt alia habet translatio, vnguentum effusum nomen tuum. Tres condiciones sunt olei, huic nomini sancto peculiare. Lucet enim oleum, pascit & vngit. Dicitur autem lucere, quia fouet ignem. Nutrit carnem, idcirco cibus est, aut condimentum cibi. Doloremque lenit, atque ideo medicina est. Iam vide si non haec conueniant nomini Iesu proprietates? Lucet nomen Iesu praedicatum, pascit recogitatum, inuocatum lenit & vngit. Est itaque, vt dixi, primo lux. Quod autem lux sit, diuinus testatur Bernardus, dicens: Vnde putas in toto orbe terrarum tanta & tam subita fit dei lux, nisi de praedicatione Iesu? Nonne in huius nominis luce Deus nos vocauit in admirabile lumen suum? Quibus illuminatis, & in isto lumine videtur lumen, dicat merito Apostolus: *Erat us aliquando tenebrae, nunc autem lux in Domino*. Hoc denique est nomen, quod coram regibus & gentibus & filijs Israel portare iussus est idem Apostolus. Ob quam rem, nisi vt hoc illuminaretur nomine, quicumque venerit in hunc mundum? Quibus illuminatis verè diceret Apostolus: *Erat us aliquando tenebrae, nunc autem lux in Domino*. Tenebrae ex vobis, lux autem in Domino Iesu. Secundo est nomen Iesu cibus. De quo loquens Bernardus: An non toties, confortaris, quoties Iesu recordaris? Quid aequè, inquit, mentem cogitatis impinguar? Quid ita exercitatos reparat sensus, virtutes roborat, vegetat mores bonos atque honestos, castas fouet affectiones? Aridus est omnis animae cibus, si non oleo isto infundatur. Insuper est, si non hoc sale condidatur. Si scribas, non sapit mihi, nisi legero ibi, Iesum. Si disputes, aut conferas, non sapit mihi, nisi ibi sonuerit Iesus. Iesus mel in ore, in aure melos, in corde iubilus. Tertio, est nomen Iesu medicina. Siquidem per huius sancti nominis virtutem, remissionem accipimus peccatorum. Quod sancto Ioseph angelus clarè explicans: *Vocabis inquit, nomen eius Iesum. ipse enim saluum faciet populum suum à peccatis eorum*. Et Ioannes in Epistola: *Scribo vobis, inquit, filijoli, quoniam remittuntur vobis peccata in nomine eius*, Et beatus Petrus: *Huic, inquit, omnes prophetae testimonium perhibent, remissionem accipere peccatorum per nomen eius omnes qui credunt in eum*. Nulla igitur confidentia iustior, quàm à saluatore peccatorum

Bernardus
Tim. 1.
Luc. 7.
Math. 2.
Philipp. 2.
Cantic. 1.
Olei condiciones tres domini Iesu peculiare.
Nomen Iesu quomodo sit lux.
Bernardus, 1. Petr. 2.
Psalm. 35.
Ephes. 5.
Actor. 9.
Ioann. 1.
Ephes. 5.
Bernardus. Nomen Iesu vii sit cibus.
Nomen Iesu quomodo sit medicina.
Actor. 4.
Math. 1.
Ioan. 1.
Actor. 10.

VI
22

Quid sit in nomine Iesu petere.

Bernardus.

Idem.

Matth. 11.

Ioan. 14.

Ioan. 5.

Actor. 2.

Ioel. 2.

Marc. 16.

S. Martinus.

S. Agatha.

Luc. 10.

Luc. 11.

3. Reg. 17.

Psal. 63.

1. Iou. 15.

rum remissionem petere, rogare à Iesu salutem. Hoc enim verè in nomine Iesu est petere, petere ea propter quæ Christus ipse, qui hoc nomē sibi de legit, descendens de cælis, venit in mundum, propter nos incarnatus est, passus est, & mortuus est. Et quid est, propter quod maximè venit in mundum? Nonne ut nos Patri suo reconciliaret, saluosque nos faceret à peccatis scilicet nostris? Est igitur nobis Christus medicina. Nihil enim, ut verbis utar Bernardi, ita ira impetum cohibet, superbia sedat tumorem, sinat liuoris vulnera, restringit luxuriæ fluxum, extinguit libidinis flammam, sicim temperat auaritiæ, ac totius indecoris fugat pruriginem. Non autem putemus in literis aut syllabis his consistere tantam virtutem, efficaciam, ac medicinam: sed in re, quæ literis significatur. Siquidem, cum nomino, inquit Bernardus, Iesum, hominem mihi propono mitem & humilem corde, benignum, sobrium, castum, misericordem, & omni denique honestate ac sanctitate conspicuum, eundemque ipsum Deum omnipotentem, qui suo me & exemplo sanet & roborer adiutorio. Hæc omnia mihi sonant & simul, cum insonuerit Iesus. Habet itaque in nomine Iesu vnde actus tuos corrigas, vel minus perfectos adimpleas: nemque vnde sensus tuos os aut serues ne corrumpantur, aut si corrumpantur, sanes. Secundo, nomen hoc nomen est medicina, quia necessaria nobis impetrat ad salutem. Multis egemus omnes, sumusque ante ostium Domini quotidie mendicantes. Neque enim peccatorum duntaxat remissio, vulnerumque curatio est nobis necessaria, nec hæc tantum re egemus ut purgemur: sed ut & reficiamur, festentemur, confortemur, ut euitemus denique pericula & aduersa. In omnibus his ad virtutem nominis Iesu recurramus oportet. Sese enim Dominus noster Iesus Christus, quicquid à Patre quaesierimus mediatorem salubriter vult agnosci, adeo ut nemo ad Patrem venire, nisi per illum, nemo à Patre quid possit impetrare, nisi per illum. Est igitur primo nomen hoc Iesus desolatis omnibus in refugium, est spes vera, vnicaque poenitentium. Nam quicumque inuocauerit nomen Domini, saluus erit. Est deinde agrotantibus & infirmis remedium, quod in Euangelio dicit Dominus: *In nomine meo dæmonia eicient, linguis loquentur neus, serpentes tollent: & si quid mortiferum b. berit, non eis nocet: super egros manus imponet, & bene habebunt.* Videsne quantas virtutes hoc nomen IESVS interpellatum impetrat? Tertio, est pugnanti omnibus in præsidium. Nam in Christi nomine, dixit sanctus Martinus, hostium cuneos transibo securus. Sancta Agatha quoque, si feras, inquit, adhibueris, audito Iesu nomine, mansuescunt. Et discipuli, ait Lucas, reuerfi ad Dominum, dixerunt: *Domine in nomine tuo etiam dæmonia subiacent nobis.* Non sunt autem subiecta dæmonia, nisi vincantur: non autem vincantur, nisi in nomine Domini Iesu Christi. Ipse enim fortem illum armatum vicit, & omnia eius spolia distribuit. Hæc sciebat David quoque, qui aduersum se venientem Goliath alloquens, dicebat: *Tu venis ad me cum gladio & hasta, & Ilypro: ego autem veno ad te in nomine Domini exercituum Dei Israel.* Hoc modo nos quoque per inuocationem nominis Domini oportet vincere, ut cum Psalmista dicamus: *In nomine tuo speraui in me, u. genitum nobis.* Est enim, ut in Proverbijis dicit Salomon, *turris fortissimi a nomen Domini, ad ipsam confugiet iustus, & liberabitur.* Quarto, hoc nomen benedictum petenti-

cientibus est in solatium. *Ibant*, inquit Lucas, *gaudentes* Apostoli à conspectu concily, *quoniam digni habiti pro nomine Iesu contumeliam pati*. Et quid Apostolus Paulus dicebat Agabo Propheta? *Ego inquit, non solum allegari, sed & mori paratus sum pro nomine Domini Iesu*. Hæc autem aduersa & calamitosa, ut sunt carceres, mundi persecutiones, odia, pœnæ, & huiusmodi alia, alioqui molesta, quam tolerabilia & suauia facit amor Iesu? Quam dulcis fuit Apostolis inter aduersa recordatio illa suauis verborum Christi: *Hæc autem facient vobis propter nomen meum?* Hoc est: persequuntur vos, occidunt vos, propter nomen meum: hoc est, in odium nominis mei. Ipsi quidem hostes hæc mala inferens vobis, propter odium nominis mei. Vos autem hæc omnia ob amorem nominis mei sufferetis. Si impijs est gaudium, quod odio nominis mei vos persequuntur: sic vobis ediuerso quoque gaudium & consolatio, quod mei nomine patimini. Quid enim aliud fecit sanctos martyres exultare in pœnis, nisi quia non patiebantur ut scelerati, puta ut latrones, homicidæ & flagitiosi alij? sed patiebantur amore Iesu Christi: cuius amor omnia graua & intolerabilia, faciebat leuia, imo & suauia ac desiderata. Esto, pœna sentiebatur ut pœna, dolor sit dolor martyribus: testimonium tamen altissimum quod moriendo reddere se veritati cognoscebant & Christi nomini. Christi quoque amor, cuius gratia & contemplatione hæc tolerabant, & securitas futuræ expectationis martyres tanta intus repleuit virtute, tanta gratia, tanto amore & tanta deuotione ac consolatione, ut non solum non graua aut immania se cogitarent sustinere, sed propter desiderium placendi ac opus acceptum offerendi Deo, nolent etiam his, alioqui tristibus doloribus ac pœnis carere. Neque enim in ea, quæ patiebantur, animum figebant, sed in eum, cui: amore & intuitu sustinebant. Qui cum cordibus illorum adeo esset charus, adeo preciosus, adeo suauis, nihil putabant sufficere, in eius honorem, & in ipsius gloriam quicquid paterentur etiam quia nihil se fecisse, nihil adhuc passos se esse arbitrabantur, nisi vniuersa quæ habebant, ac tandem vitam pro illius amore in mortem iradidissent.

Quinto, est nomen Iesu credentibus in honorem & fastigium. Siquidem *dedit eis potestatem filios Dei fieri hijs, qui credunt in nomine eius*. Quid honoratius nominari, quid, ut ita dicam, etiam ambitiosius posset desiderari, quàm esse filium Dei? Omnibus tamen data est facultas fieri filios Dei, his puta, qui credunt in nomine eius. Nolite cogitare ô filij hominum, ut sitis potentes & magni in terra. Filij huius mundi de terra sunt, & terrena loquuntur, terrena cogitant & terrena ambiunt: quia ibi est cor eorum, ubi est eorum thesaurus. Quia enim terrena preciosum æstimant thesaurum, ideo hunc quarunt. Hunc si inueniunt, cum gaudio & amore possident, cuius etiam amore, & Deum, & omnia ipsius dona spernunt. Vos autem filij adoptionis non sic, thesaurum supremum esse æstimate, esse filios Dei. Hunc desiderate, hunc querite, & amore huius mūdana, caducaquæ omnia spernite, abijcite, conculcate. Hunc si obtinueritis sum nopere & humilitate maxima custodite. Sexto, est nomen Iesu amantibus in suspirium. Nam sponsa in Canticis antequam diceret, *Oleum effusum nomen tuum* (puta quod tam esset odoriferum, ut abscondi non posset) dicebat: *Trahe me post te cur-*

Act. 5.
Nomen Iesu
quomodo sit
patientibus
in solatium.
Act. 21.

Ioan. 16.

Martyres
sancto quid
fecerit exultare
in pœnis.

Nomen Christi
quam in-
superabili e-
reburindit
martyribus.

Ioan. 1.
Nomen Iesu
vbi credenti-
bus sit in ho-
norem & fa-
stigium.
Ioan. 3.

Math. 6.
Filijs Dei
constitui quæ-
ti sit nobilitatis.

Nomen Iesu
quomodo sit
amantibus
in suspirium,
Cant. 1.
Ibidem.

VI
22

te curremus simul in odorem vnguentorum tuorum. Senferat eius nominis odoriferi fragrantiam, ideo non solum vt sequeretur, sed vt curreret etiam post illum, precabatur, pellecta odore vnguentorum eius. Trahe me, inquit, post te. Inuitat me odor tuus, trahit me amor tui & desiderium, sed non adeo, vt curram. Iam quare non solum afficiat, non solum alliciat, sed trahat me quoque tui amor, quo ego cum meis in amore sodalibus dicere possim: *Curremus simul in odorem vnguentorum tuorum.* Hoc idem ne Esaias quidem propheta ignorabat, dicens: *Domine nomen tuum & memoriale tuum in dilexerit anima mea.* Hoc est nomen quod beatus Ignatius martyr in corde suo scriptum circumferebat, sentiens in se illud inscriptum cordi suo, propter amoris illius vehementiam. Quod quia in vita dixerat in scriptum, post eius martyrium consummatum, corpore exciso & aperto, in eum corde inuentum est nomen Domini Iesu aureis literis scriptum. Septimo, est generaliter omnibus orantibus exauditionis suffragium. Neque enim fallax est Christi promissio, dicens: Amen amen dico vobis, quicquid petieritis Patrem in nomine meo dabit vobis. Sed quia paulo ante in superioribus cum dicerem credentibus nomen esse Iesu in fastigium (siquidem dedit nobis omnibus Deus potestatem filios Dei fieri) restat quarendum qui sint per nomen Iesu exaltati, qui ve sint qui vocari debeant filij Dei. Dicendum primo, filios esse Dei, hosque cognoscendos per fidei veritatem. In his enim ipsis verbis hoc ostenditur, quibus hanc potestatem dederit quandoquidem sequitur: his qui credunt in nomine eius. Quapropter pagani, idololatri, Iudaei haereticique omnes, quia non sunt filij Dei, ab hereditate Christi excluduntur. *Sine fide enim impossibile est placere Deo.* Qui enim Ecclesie non est filius, non est etiam Dei, vt sunt scismatici omnes & haeretici, qui a matre defecerunt, patri rebelles, ouibus stolidiores. Neque enim matris, quomodo agni agnoscunt vocem (matrem Ecclesiam dico) quam vt Oseas ait, sponsauit sibi in fide. *Omnes quoque (Paulus dicit) filij Dei estis, per fidem in Christo Iesu,* vt prope ex eadem matre geniti. Secundo, efficiuntur Dei filij, per cordis puritatem. Quod ex Leuitico colligitur, vbi Dominus dicit: *Immundum non tetigeritis: & ero vobis in Patrem. & vos eritis mihi in filios.* Sanctus enim est ipse Pater & Deus noster, nosque vult esse filios sanctos. *Sancti* inquit, *estote quoniam ego sanctus sum Dominus Deus vester.* Sanctum autem esse, est a peccato esse mundum, praesertim mortali. *Eo omni,* ait Ioannes, *qui est ex Deo. non peccat scilicet mortaliter.* Caueamus igitur peccata, fugiamus, odiamus, & persequamur eadem in nobis gemendo, flendo, vitia castigando, occasiones infirmitati nostrae subtrahendo & orando. Non est vnde excusemus nos, quasi a peccato non possimus abstinere, aut tentationes superare. Iubemur enim in Euangelio petere & accipere. Quicquid igitur nobis deest virtutis aut auxilij, hoc Deo in nomine Filij Iesu petamus & dabitur nobis. Intra nos est quod retinet nos, quod minimè ad radicem pertingentes studemus euellere. Est enim concupiscentia peccati in nobis radicata: huic blandimur, assentimur, haec colamus, dissimulamusch. Quam si strenue, seuerèque perseueremus diuino auxilio inuocato, citius liberaremur. Tertio, filij Dei efficiuntur per vitae humilitatem. Prae alijs namque omnibus virtutibus Dominus Iesus humilitatem suam acmitatè in exemplum nobis posuit, dicens: *Discite a me quia mitis & humilis est cor meum.*

Ibidem.
Esaie 26.
S Ignatij a-
mor ad no-
men Iesus
quantus fue-
rit.

Nomen Iesu
vbi orantibus
fit exauditi-
onis suffra-
gium.
Ioan. 15.
Ioan. 1.
Filij Dei di-
cedit qui sint,
& quomodo
cognoscatur.

Hebr. 11.
Fides quæ
filios Dei
nos efficiat.
Osee 11.
Galat. 3.
Puritas cor-
dis quo modo
obtinenda sit.
Leuit. 11.
Leuit. 19.

Sanctum esse
quid sit.
1. Ioan. 3.

Ioan. 25.

Lucæ 11.

Humilitas
quomodo fa-
ciat filios
Dei.

sum & humilis corde. Quo exemplo ut disceremus nos fieri filij Dei, & verbo & opere imitauerit nos ad sui imitationem, quam precipue in hoc litam esse voluit, si fuerimus humiles & mites corde. Siquidem humilitatem ubique in vita ac moribus praeuulit. Nam quasi Dei filium se ignoraret, quasi nesciret se regem angelorum, ad Ioannem venit baptizandus. Nullum remedium peccati à se voluit esse alienum. Vbiq; se depressit, ubiq; humiliavit. Idcirco post illam humiliationem sui audire meruit, voce caelitus delapsa: *Hic est filius meus dilectus*. Quarto, filij Dei efficiuntur si pacem, si concordiam & charitatem cum proximis nostris seruemus. Quod Dominus quoque Iesus ipse confirmat, dicens: *Beati pacifici, quoniam filij Dei vocabantur*. Christus namque mediator noster pacem inter homines & Deum, pro nobis moriendo fecit: cuius signum praeuulit, quando in cruce à terra eleuatus inter caelum & terram medius pendens, mortem sustinuit. Simus ergo pacifici, ubiq; cauentes omnem occasionem delinquendi, & circuncidentes linguas nostras, ne quid à nobis prodeat, quod pacem aliorum turbet, quod scandalizet, quod unitatem scindat, aut vulneret charitatem. Quod Apostolus quoque monens ait: *Quantum in uobis est, cum omnibus pacem habentes*. Quinto, per misericordiam & pietatem filij Dei efficiuntur. Et ideo in Ecclesiastico scriptum est: *Pupillus esto misericors & eris uelut altissimi filius*. Christus quoque idiplum iubens. *Esote, inquit, misericordes, sicut & Pater uester caelestis misericors est*. Per misericordiam igitur diuinam naturam imitamur, atque Dei filij efficiuntur. Sexto, Dei filij efficiuntur, in flagellorum assiduitate, quae à Domino patitur. Ita enim Hebraeis hoc Paulus loquitur, dicens: *Quem diligit Dominus castiga, flagellat autem omnem filium quem recipit. In disciplina perseverate: tanquam filij uobis off. ut se Deus. Quis enim filius, quem non corripit pater? Quod si extra disciplinam estis, cuius participes facti sunt omnes, ergo adulteri, & non filij estis*. Videte igitur quanta sit hic consolatio merentium, gementiumque sub disciplina patris. Omnes à correctione eius esse uellemus liberi, cum tamen correctio ipsa signum est nobis, quod simus filij Dei. Expedi autem, nobisque utilissimum est, pro singulis excessibus hic castigari. Neque enim bis Deus punit: sed quod hic castigatum est, parciatur in futuro. Siquidem in Prouerbis legitur: *Quem Dominus deligit, corripit, & quasi pater in filio complacet sibi*. Et in Ecclesiastico: *Qui deligit filium assiduat illi flagella*. Videte igitur quantam gratiam, quantamque charitatem fecit nobis Deus, ut filij Dei nominemur & simus. Exhibeamus igitur nos ut filios Dei, non ut Deum imitari uelimus in potentia, in scientia, in gloria, in dominatione: sed in miseratione, in innocentia, in puritate, in benignitate, in dilectione inimicorum, in longanimitate, & huiusmodi uirtutibus alijs, quibus se se nobis Christus praeuulit in exemplum, qui cum Patre & Spiritu sancto est benedictus in secula, Amen.

imitatio
Christi in
quibus
praeuulit
fuit.
Matth. 3.
Ioan. 1.

Marc. 1.
Luc. 3.
Concordia
fraterna ut
filios Dei effi-
ciat.
Matth. 5.
1. Timot. 2.
Pacificus
quomodo
quis fiat.

Rom. 12.
Misericordia
ut nos filios
Dei consti-
tuat.

Eccle. 4.
Matth. 5.
Luc. 6.
Flagella Dei
patienter fer-
re ut consti-
tuat filios
Dei.

Heb. 12.

Nahum 1.

Prouerb. 3.
Eccle. 30.

1. Ioan. 4.